

ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ συναγαγὼν Δηλιγιάννης τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς εἶπεν αὐτοῖς :

Ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή καὶ ὁ ἐμὸς συνάδελφος ὁ Παπαμιχαλόπουλος γεωργὸς ἐστίν. Ὡς οὖν ἡ ἄμπελος τὸν χειμῶνα καλλιεργεῖται καὶ τὸ θέρος τὸν καρπὸν αὐτῆς ἀποφέρει, οὕτω καὶ ἐγὼ παρεσκεύασμαι τὸν χειμῶνα ἵνα κατὰ τὸν Ἰούλιον τὸν πόλεμον ποιήσω. Καὶ τότε ὀφθῇσονται σημεῖα πολλὰ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ὁ ἥλιος ἀνατελεῖ ἐκ δυσμῶν καὶ τρίχες φυήσονται ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ κρανίου καὶ Σωτηροπούλου ὅψις γενήσεται ἐρυθρὰ ὡς πορφύρα καὶ Τράπεζα Κωνσταντινουπόλεως δανείσει ἡμᾶς ἀτόκως καὶ Μεσσηνέζης καὶ Σαρίπολος καὶ Λαβίδης ἄξουσιν τοὺς ἑαυτῶν φυγοστράτους ἐπὶ θυσίαν.

Λέγει αὐτῷ Μαυρομιχάλης : Εἰπέ οὖν ἡμῖν πότε γενήσεται ταῦτα, ὅτι ἠθύμησε τὸ πνεῦμά μου καὶ πολλὰ ἐν τῷ ὀνόματί σου ὑπέστην· κεκοπίακε γὰρ τὸ σῶμά μου ἐν περιστάσεσιν καὶ ἐθλίβη ἡ ψυχὴ μου ἐν τροπολογίαις.

Καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ Δηλιγιάννης : Ὀλιγόπιστε, ἵνα τί δυσπιστεῖς; οὐκ εἶδες τοὺς ἀστέρας πεσόντας ἐπὶ τοῦ περιλαίριου σου; Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε ὅτι ὁ καιρὸς ἐγγύς ἐστίν.

Λέγει αὐτῷ Μπούμπουλης ὁ ἐκ Τιθεριάδος : Ἐσκληρύνθησαν τὰ ἐμὰ νῶτα ἐν τῷ διαπεραιουῖσθαι εἰς ναύσταθμον, ἰδοὺ ἡτοιμάσται ὁ στόλος, δράκων οὗτος ὃν ἐπλασας ἐμπαίζειν Εὐρώπην. Λέξον ἡμῖν τὸν χρόνον καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν.

Λέγει αὐτῷ Δηλιγιάννης : Οὐ δύναμαι εἰπεῖν ὅτι ὁ Χρόνος (Ἀθηνῶν) οὐκ ἐμὸς ἐστίν, ἡ δὲ Ἡμέρα καὶ Ὡρα ἐν χερσίν ἐναντίων εὐρηνται. Ὁ πιστεύων ἐν ἐμοὶ σωθήσεται. Μὴ ταρσασέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά. Μικρὸν καὶ οὐ θεωρεῖτέ με καὶ πάλιν μικρὸν καὶ ὤψεσθέ με. (Ἐλεγε δὲ ταῦτα σημαίνων τὴν προσεχῆ εἰς Θεσσαλίαν ἀποδημίαν αὐτοῦ). Ἀνδρίζεσθε καὶ ἐγκαρτερεῖτε, καὶ μὴ σκανδαλιζέτω ὑμᾶς ἀνυπομονησία Δούνη. Ὅτι πολλὰ ἡμῖν ἐλλείπει εἰσέτι, γέγραπται γάρ : « Μαχοῦμεθα οἱς ἔχομεν καὶ οἱς οὐκ ἔχομεν ». Καὶ τὰ στελέχη οὐκέτι ξηρὰ εἰσι καὶ σκελεοὶ καὶ χιτῶνες οὐκ ἐπαρκεῖς εἰσιν ἡμῖν, καὶ δάνειον οὐκέτι συνήφθη καὶ ἐγγώριος βιομηχανία ἡμιόνων οὐκέτι ἱκανὸν ἀριθμὸν παρήγαγε.

Λέγει αὐτῷ Ρικάκης ὁ πρωτόκλητος.

— Εἰ ἡμιόνων χρεῖαν ἔχετε, ἵνα τί ἀπελύσατε βουλήν; Καὶ ἀποκριθεὶς Δηλιγιάννης εἶπε :

— Ἐγὼ δύναμαι ἀπολύσαι τὴν βουλήν καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις αὐτὴς συγκαλέσαι αὐτήν.

Καὶ ἀπελθόντων τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἀπέμεινε μόνος ὁ Δηλιγιάννης· ἐπάρας δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς οὐρανοὺς προσεβόησε λέγων : Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου· εἰρήνην τῷ κόσμῳ δέδωκα καὶ εἰρήνην οὐ βούλονται ἀκοῦσαι. Πάτερ, λύσε με ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ δεσμοῦ, σῶσέ με ἐκ τοῦ Στῆλμαν καὶ τῶν χαλεπῶν Καίρων τοῦ Λονδίνου, φύλαξόν με ἐκ τῶν ὀνειδισμῶν τῆς Βορειογερμανικῆς. Παρελθέτω τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ ἢ κἂν πιέτω αὐτὸ Μαυρομιχάλης. Πάτερ, ἐξηντήθη, κατάπεμψον τὰς δυνάμεις σου ἵνα μὴ ἐλευθερώσης.

Ἐστάλαξε δὲ ὁ ἰδρὼς αὐτοῦ ὥσπερ θρόμβοι αἵματος καὶ κεκοπιακῶς κατεκλίθη. Καὶ εἶδε κατ' ὄναρ ὄραμα φρικτὸν ὅτι Στῆλμαν ἐκτείνων τοὺς βραχίονας συνελάμβανεν αὐτὸν καὶ παρέδιδεν αὐτὸν εἰς χεῖρας Βίσμαρκ.

Ἐγένετο δὲ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ δυσφορία μεγάλη καὶ πενία ἀνήκουστος. Εὐκοπώτερον γὰρ ἦν κἄμιλον διελθεῖν διὰ τρυμαλιᾶς ραφίδος ἢ δηνάριον εἰσελθεῖν εἰς βαλάντιον πολίτου. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔπεινων καὶ οὐκ εἶχόν τι φαγεῖν. Καὶ τὰ

ταμεῖα ἦσαν κεκλεισμένα καὶ ἐν τοῖς ὁδοῖς κήρυκες ἀνήγγελλον διάλυσιν καταστημάτων καὶ ὁ πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου ἀνδρὶς τοῦ Ρήγα ἐφάνη ἄνευ βραχίονος καταδροχισθέντος νύκτωρ ὑπὸ πεινῶντων.

Συνήχθη οὖν ὁ λαὸς εἰς συλλαλητήριον καὶ εἶπεν : Οὗτος ὁ ἀνὴρ ὁ κυβερνῶν ἡμᾶς πλάνος ἐστίν· δεῦτε συλλάβωμεν αὐτὸν καὶ κρίνωμεν καὶ θανάτῳ παραδώμεν.

Καὶ πορευθεὶς ὁ λαὸς μετὰ σπείρας στρατιωτῶν καὶ τῶν χιλιάρχων Δούνη καὶ Γενναδίου συνέλαβε Δηλιγιάννην εἰς κῆπον πέραν τοῦ χαιμάρου τῆς Βάθειας καὶ παραλαβὼν αὐτὸν ἤγαγεν εἰς Πραιτώριον. Ἦν δὲ μετ' αὐτῶν καὶ Ζυγομαχᾶς ὁ παραδιδούς αὐτόν.

Συνήχθησαν οἱ πρέσβεις μαθόντες τὰ γινόμενα εἰς οἰκίαν Κουρτοπάσης, ὅς ἦν ὁ Πρύτανις τοῦ χρόνου ἐκείνου καὶ διεσχέπτοντο. Τότε δὲ προσῆλθεν ἐν σπουδῇ Παπαμιχαλόπουλος ὁ μαθητὴς ὃν Δηλιγιάννης ἠγάπα ἐξαιτούμενος τὴν μεσολάβησιν αὐτῶν καὶ λέγων : Δεῦτε σώσατε αὐτὸν ὅτι αὐτὸς τὴν εἰρήνην ἐκήρυξε καὶ τὴν ἀλήθειαν ἠγάπησεν. Λέγει αὐτῷ Κουρτοπάσης : Τί ἐστὶν ἀλήθεια; Ὁ δὲ Παπαμιχαλόπουλος ἤρξατο καταναθεματίζειν καὶ ὀμνύειν ὅτι οὐκ οἶδε τὸ πρᾶγμα τι ἐστίν. Ὁ οὖν Κουρτοπάσης μετὰ τῶν ἄλλων πρέσβων λαβὼν ὕδωρ ἀπενίψατο τὰς χεῖρας· προσήνεγκε δὲ καὶ Παπαμιχαλοπούλῳ ἵνα νίψῃ τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας, ἀλλ' αὐτὸς ἠρνήθη λέγων ὅτι οὐκ εἴωθέ ποτε ποιεῖν τοῦτο.

Ἀπήγαγε δὲ ὁ ὄχλος Δηλιγιάννην εἰς τὸ σταυρωθῆναι καὶ ἐνέδυσεν αὐτὸν ἱμάτια πολεμικὰ καὶ ἔθηκαν εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κράνος καὶ εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὸν κάλαμον δι' οὗ ἔγραφε τὰς διακρινώσεις καὶ ἐπέγραψαν ἐπὶ τοῦ κράνου ἐπιγραφὴν λέγουσαν : Ἕλληνας ἐσμέν.

Ἐπεὶ δὲ σταυρὸν οὐκ εἶχον, ἠγγάρευσαν Δούνην ἵνα προσενέγκῃ τὸν ἑαυτοῦ ὃν ἠτήσατο καὶ ἔλαβε διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Γαζοχωρίου ἐνεργείας αὐτοῦ.

Ἐσταύρωσαν δὲ Δηλιγιάννην ἐν τῷ μέσῳ δύο κεντρικῶν ταμιῶν· ἦν δὲ ὥρα ὥσπερ ἔκτε ὅτε ἀναφωνήσας φωνῇ μεγάλῃ εἶπεν : Ἡλί, Ἡλί! . .

Ἀκούσαντες δὲ οἱ παρεστώτες ἔλεγον ὅτι ἡλικίας καλεῖ.

Εἶτα εἶπε : Διψῶ! Καὶ εὐθέως οἱ παριστάμενοι ἐμβαπτίσαντες εἰς ὄξος φύλλον *Παλιγγενεσίας* ἔδωκαν αὐτῷ πιεῖν.

Εἰς δὲ τῶν παρεστώτων, λόγῃ ἐνυξε τὴν πλευρὰν αὐτοῦ καὶ εὐθέως ἐξῆλθεν ὕδωρ λευκὸν ἐν εἰδει σουμάδας.

Ἦν δὲ ὥρα ἐνάτη καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἀνεβόησε :

— Παπαμιχαλόπουλε! εἰς σὲ παραδίδωμι τὸ κόμμα καὶ τὸ πνεῦμά μου.

Ὁ δὲ Παπαμιχαλόπουλος ὁ μαθητὴς ὃν ἠγάπα μετῆμιςμένος ὢν μεταξύ τῶν παρεστώτων ἠκούσθη λέγων κρυφίως :

— Τὴν πρώτην κληρονομίαν εὐχαρίστως ἀποδέχομαι, ἀλλὰ τὴν δευτέραν οὐ.

Ἐββαίου

